

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 106/08-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júla 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti JUDr. P. P., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 4/2003, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 4/2003 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 4/2003 konať bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. P. P. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť JUDr. P. P. trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemsto tridsať dva slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. T. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2008 doručená sťažnosť JUDr. P. P., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 4/2003.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 3. mája 2002 Okresnému súdu Žilina žalobu o ochranu osobnosti, ktorá bola týmto súdom vedená pod sp. zn. 14 C 121/2002. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ndc 500/02 bola predmetná vec prikázaná na prerokovanie a rozhodnutie okresnému súdu, kde je vedená pod sp. zn. 15 Ct 4/2003.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že termín prvého pojednávania bol nariadený na 2. marec 2005. V nasledujúcom období „... bolo nariadených ďalších 11 termínov pojednávania“. Uznesením okresného súdu č. k. 15 Ct 4/03-210 zo 16. novembra 2006 bola v danej veci ustanovená znalkyňa, pričom „uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 24. 11. 2006. Dňa 06. 03. 2008 sťažovateľ v informačnej kancelárii odporcu zistil, že spis sa stále nachádza u odporcu a nebol od novembra 2006 predložený znalkyni.“.

Sťažovateľ podal opakovane okresnému súdu 14. júla 2004, 2. novembra 2005 a 9. novembra 2007 sťažnosť na prieťahy v konaní. Sťažovateľ uvádza, že na sťažnosť z 2. novembra 2005 nedostal žiadnu odpoveď a podľa odpovede predsedu okresného súdu na jeho sťažnosť sp. zn. Spr. 2249/2007 z 12. decembra 2007 mal byť spis v krátkej dobe zaslaný znalcovi na vypracovanie znaleckého posudku, pričom „Napriek tomu, že od odpovede na poslednú sťažnosť uplynuli takmer 3 mesiace k náprave a k odstráneniu prieťahov ku dňu spracovania tejto sťažnosti nedošlo“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ zastáva názor, že postupom okresného súdu v označenom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 15 Ct 4/03 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 4/03 konať bez zbytočných prieťahov.

3. JUDr. P. P. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 200. 000,- Sk (slovom dvestotísíc korún slovenských), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania JUDr. P. P. na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P. vedený v S., a. s. číslo účtu: (...) tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 106/08-9 z 19. marca 2008 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právna zástupkyňa sťažovateľa a podpredsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a podpredsedníčky okresného súdu, že netrvajú, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podpredsedníčka okresného súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr 3183/08 z 29. mája 2008, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 9. júna 2008, uviedla:

„V prílohe Vám zasielam písomné vyjadrenie zákonného sudcu vo veci JUDr. M. K., s ktorým sa stotožňujem, avšak konštatujem, že vzhľadom k účastníkom konania došlo k vzniku prietáhov v konaní bez ohľadu na to, či boli spôsobené množstvom a náročnosťou agendy, ktorú sudca JUDr. K. vybavuje alebo subjektívnymi príčinami na strane sudcu. Poukazujem však na špecializovanú náročnú agendu JUDr. K., množstvo vybavovanej agendy, ako i vykonávanie funkcie podpredsedu súdu.“

Zákonný sudca vo svojom stanovisku k danej veci uviedol:

«Svoje vyjadrenie k ústavnej sťažnosti začnem tým, že som vybavoval celkom 39 vecí ochrán osobnosti žalobcu JUDr. P. P., ktoré boli postupne prikazované z dôvodu vhodnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky tunajšiemu súdu, a to v období rokov 2000 až 2003.

Všetky uvedené veci som prejednával a rozhodoval ja z dôvodu, že od začiatku svojho pôsobenia na tunajšom súde dňa 1. 1. 1998 som v zmysle rozvrhu práce vybavoval špecializovane agendu vecí ochrán osobnosti a vyporiadania bezpodielového

spoluvlastníctva manželov, pričom do môjho súdneho oddelenia boli zaradené všetky veci týchto agend vybavované dovedy jednotlivými sudcami.

Nápad vecí do týchto špecializovaných agend do môjho súdneho oddelenia trval až do októbra 2003.

Okrem toho zdôrazňujem, že od 1. 1. 1998 do 31. 3. 2006 som pôsobil na tunajšom súde ako jeho podpredseda na občianskoprávnom úseku, s čím bolo spojené najmä vybavovanie sťažností, ktoré enormne napádali na tunajší súd najmä z dôvodu, že v roku 1997 prevzal tunajší súd všetky nevybavené veci zrušeného Okresného súdu Bratislava - vidiek a v roku 2005 všetky nevybavené veci zrušeného Okresného súdu Pezinok. Do roka to predstavovalo okolo 300 až 400 vecí Spr. (sťažnosti, ústavné sťažnosti, právne pomoci, atď.).

Čo sa týka vecí ochrán osobnosti JUDr. P. P., prakticky všetky súviseli s jeho medializáciou, a to konkrétne jeho majetkových pomerov, „kauzy JUDr. P. D.“ ...

Veľké množstvo jeho vecí je právoplatne skončených, či už rozsudkami alebo zastavením konania, dve veci skončené rozsudkami sa nachádzajú na odvolacom súde.

Podotýkam, že ďalšia jeho vec bola rozhodnutá 20. 6. 2007 rozsudkom (žalovaný JUDr. P. H.), v novembri jedna vec pred vyhlásením rozsudku bola JUDr. P. P. späťvzatá (žalovaný JUDr. J. M.), ďalšia vec bola 30. 11. 2007 skončená rozsudkom (žalovaný JUDr. R. U.), 19. 12. 2007 som skončil rozsudkom ďalšiu vec (žalovaný policajt P. G. a spol.), v ten istý deň som rozhodol rozsudkom ďalšiu jeho vec (žalovaní JUDr. P. R. a Z...), 1. 2. 2008 som vyhlásil rozsudok v jeho veci voči žalovaným JUDr. J. Č. a spol., 25. 3. 2008 som vyhlásil rozsudok v jeho veci voči žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a spol., pričom išlo všetko o skutkovo i právne náročné reštančné veci.

Zdôrazňujem, že vo všetkých veciach bol žalobca JUDr. P. P. úspešný.

Vo všetkých jeho ostatných veciach, ktoré ešte neboli rozhodnuté, sa koná. Vždy má nariadované pojednávania v niekoľkých veciach v jeden deň, naposledy dňa 9. 5. 2008, kedy mal nariadené pojednávania v štyroch veciach.

Len pre zaujímavosť uvádzam, že JUDr. P. mal za posledné dva mesiace pojednávania v dňoch 11. 4., 9. 5. a ďalšie pojednávania sú nariadené na 6. 6. 2008.

V mesiaci jún vyhlásim rozsudky v ďalších dvoch jeho veciach ochrán osobnosti a okrem toho predpokladám vyhlásenie rozsudkov v ďalších štyroch skutkovo i právne náročných reštančných vecí ochrán osobnosti.

Okrem toho som vyhlásil rozsudky aj v ďalších skutkovo i právne náročných reštančných veciach, a to v dňoch 20. 12. 2007, 30. 1. 2008, 2. 4. 2008 (žalobca JUDr. L. H.), dňa 2. 5. 2008 (žalobca JUDr. P. T.) a vo februári som zastavil konanie v jednej veci ochrany osobnosti.

Chcem ešte uviesť, že vzhľadom k mojej pracovnej zaťaženosti spôsobenej výkonom funkcie podpredsedu tunajšieho súdu, som sa k riadnemu vybavovaniu vecí „dostal“ až po ukončení môjho pôsobenia v tejto funkcii.

A to sa týka aj predmetnej veci sp. zn. 15 Ct 4/03 (žalovaná novinárka Z. S.), v ktorej som uznesením zo dňa 16. 11. 2006 ustanovil znalkyňu Mgr. L. B., znalkyňu v odbore písmaoznalectvo, odvetvie: ručné písmo, strojové písmo, jazyková analýza, ktorej úlohou bolo vypracovať znalecký posudok, pričom znalecký posudok mal obsahovať využitie všetkých troch odvetví. Znalkyňa sa mi následne telefonicky ozvala, že zatiaľ nemôže vypracovať znalecký posudok, pretože má práce na dva roky dopredu, ale, že skúsi zistiť možnú náhradu, avšak nepodarilo sa jej to.

Je pravdou, že ďalšieho znalca som v tejto veci zatiaľ neustanovil, ale bolo to z toho dôvodu, že som v iných veciach ochrán osobnosti žalobcu JUDr. P. P. vykonával dôkaz oboznamovaním, resp. čítaním listín z policajného vyšetrovacieho spisu, ktorý je k spisu ochrany osobnosti pripojený a to aj v tých veciach, v ktorých som vyhlásil rozsudky, a preto som znalkyni nemohol poslať tento policajný spis, jedine na základe ktorého môže vypracovať znalecký posudok.

Ustanovená znalkyňa súdu dňa 9. 4. 2008 oznámila, že vzhľadom na závažné dôvody musí odmietnuť vykonanie požadovaného znaleckého úkonu, pričom súdu doložila aj potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti.»

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní z 13. júna 2008, v ktorom vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci, nezaujala stanovisko k vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu z 29. mája 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o žalobe týkajúcej ochrany osobnosti. Predmetnú vec po právnej stránke nemožno označiť za zložitú. Vzhľadom na skutkovú stránku však ústavný súd považuje danú vec za pomerne zložitú, pretože žaloby vo veciach ochrany osobnosti nepatria k jednoduchým veciam po skutkovej stránke, a to najmä v prípadoch, keď treba vykonať aj znalecké dokazovanie (IV. ÚS 244/04, IV. ÚS 16/05, IV. ÚS 41/07), t. j. tak ako v tomto prípade.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k predĺženiu predmetného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Z predloženého spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 Ct 4/2003 ústavný súd zistil, že Okresnému súdu Žilina bola 3. mája 2002 doručená žaloba sťažovateľa vo veci ochrany osobnosti proti odporkyni s prílohami. Po vyjadrení sudcov

Okresného súdu Žilina, ktorí vyslovili svoju zaujatosť v danej veci z dôvodu, že sťažovateľ pracoval na tomto súde ako sudca, bola vec predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndc 500/02 z 30. septembra 2002 rozhodol podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o prikázaní danej veci na prerokovanie okresnému súdu. Predmetná vec bola okresnému súdu doručená 14. januára 2003.

Okresný súd nevykonal v danej veci žiadny úkon do 2. augusta 2004, keď vydal pokyn na doručenie výzvy sťažovateľovi (úhrada súdneho poplatku). Po úhrade súdneho poplatku okresný súd uznesením č. k. 15 Ct 4/03-49 z 21. decembra 2004 pripustil zmenu žalobného návrhu sťažovateľa a uznesením č. k. 15 Ct 4/03-50 z toho istého dňa uložil odporkyňi vyjadriť sa k žalobe sťažovateľa, pričom súčasne nariadil termín pojednávania na 2. marec 2005.

V ďalšom období okresný súd na pojednávaniach nariadených na 2. marec 2005, 22. apríl 2005, 24. jún 2005, 30. november 2005 a 21. december 2005 vykonával dokazovanie v danej veci. Pojednávanie nariadené na 27. január 2006 bolo uznesením odročené z dôvodu nedoručenia vyžiadaného súvisiaceho policajného spisu. Okresný súd následne nariadil pojednávania na 22. február 2006, 29. marec 2006, 28. apríl 2006, 2. a 9. jún 2006 a 6. október 2006, na ktorých vykonával dokazovanie týkajúce sa predmetu konania. Pojednávanie nariadené na 4. december 2006 bolo na základe pokynu zákonného sudcu odročené na neurčito z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania.

Okresný súd uznesením č. k. 15 Ct 4/03-210 zo 16. novembra 2006 ustanovil znalkyňu z odboru písomoznalectva, aby v určenej lehote vypracovala znalecký posudok. Poverená súdna znalkyňa doručila 18. decembra 2006 okresnému súdu žiadosť o zrušenie predmetného uznesenia (uviedla, že posudok nemôže vypracovať z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti). Následne okresný súd do 29. mája 2008, keď bol vydaný pokyn na predloženie spisu ústavnému súdu, nevykonal v danej veci žiadny úkon. Okresnému súdu bolo tiež 9. apríla 2008 doručené podanie súdnej znalkyne, v ktorom oznamuje, že v zmysle telefonickej požiadavky zákonného sudcu o vypracovanie znaleckého posudku musí

vzhľadom na závažné dôvody odmietnuť vykonanie požadovaného znaleckého úkonu (okresnému súdu predložila zároveň aj potvrdenie o pracovnej neschopnosti).

Vzhľadom na zistené obdobia nečinnosti okresného súdu (od apríla 2003 do augusta 2004 a od decembra 2006 do mája 2008) ústavný súd rozhodol, že v konaní okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 Ct 4/2003 došlo jeho postupom k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže označené konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o s'ťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 4/2003 v ďalšom období postupoval bez zbytočných priet'ahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk poukazujúc najmä na pretrvávajúcu právnu neistotu a pocit nespravodlivosti.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým dĺžku obdobia, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom, správanie sťažovateľa ako účastníka konania, povahu prerokovanej veci a vyjadrenie zákonného sudcu k danej veci z 12. mája 2008 ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia pre sťažovateľa v sume 40 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. T. P. Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) vykonané v roku 2008, a to v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume dvakrát 3 176 Sk a dvakrát 190 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 6 732 Sk. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2008